

הלכות קריאת שמע סימן סא

אִתָּהּ מִצֵּדָה, (ג) [ג] (י) *וְכֵן הִלְכָה: ה' הִקְדִּירָא אֶת 'שְׁמַע' וְלֹא (יא) כֵּן לְבֹ בַּסֵּסוֹק רֹאשׁוֹן שֶׁהוּא 'שְׁמַע יִשְׂרָאֵל' לֹא יֵצֵא יְדֵי חֻבְתּוֹ. וְהִשְׁאָר אִם לֹא כֵּן לְבֹ, אֶפְלֹ הֵיָּה קוֹרָא בַּתּוֹרָה (יב) אוּ מִגִּית הַפְּרָשִׁיּוֹת הָאֵלּוּ בַּעֲוֹנַת קְרִיאַת שְׁמַע, יֵצֵא, וְהוּא שְׁכֵּן לְבֹ בַּסֵּסוֹק (ג) רֹאשׁוֹן:

סא דיין פֿמה צריוך לִדְקָדֶק וּלְכַנּוֹן בִּקְרִיאת שְׁמַע, וְבוֹ כ"ו סְעִיפִים:

א. אִיכָרָא קָרִיאַת (א) שְׁמַע (ב) [ב] (ג) בְּכִנְיָה (ג) בְּאִימָה קִירָא (ד) עֲרַת רִיעַ: ב. בְּאִשְׁר אֲנִי מְצִיד
הַיּוֹם הַזֶּה לִזְמַר, הַלֵּל יוֹם יְהוָה בְּעִינֵיךְ פְּחַדְשֵׁיךְ, וְלֹא כְּמִי שֶׁפָּנָה שְׁמַע אוֹתוֹ הַרְבֵּה פַעֲמִים שְׂאֵינוֹ

שַׁעֲרֵי תְּשׁוּבָה

א) **מְכֻנָּה**. עב"ט. ומח"כ מתב שבוחר חדש מפליג מניש מי שאינו מכוון, דברשה ראשונה מ"ב אבות כו' ע"ש, ואת צנזרים חכמה:

וּמַר א"צ אֵלָא בְּפֶסוּק רַאשׁוֹן, עַמ"א רַעֲיָן סִימָן סג ס"ד, רַעֲיָן כ"מ:

ו"ש לפי שפסקו עשרת הדברות, ע"כ צריך האדם לבנות בהם באמירת ק"ש אם
א יתירה לה, ובפסוק ואהבת יקבל דבור לא תשא, ובפסוק וכתבתם דבור לא

באור הלכה

[illegible]

פאר הייט

בבית הלל, מהיות טוב נסוד לראש ברכה שנה ע"ש, וכ"פ הגד"א ח"א
 י"ש וע"ל סימן סז: (3) וכן הלכה. ודוק במצוה דאורייתא אבל מצוה
 דרבנן א"צ פניה, נדב"ז מ"א: (2) ראשון. אע"י דבסקיני ד פסק דמצות
 פני פניה הניו שזכבן לצאת, פנה פניה הלב שישים על לבו מה שה
 (4) בפניה. וסופוט מסתמך בזה דביושלמי אמרו דאדם י: פרשיות שמקני
 עבר על אחת מהם: פ"ה אליהו יקבל דבור אביו ח' אח"כ י: וכן

משנה פרורה

הַמְצוּה, נָצָא: (י) וְכֵן הִלָּכָה. כִּתְּבֵהֶם אֲכָרְהֶם בְּשֵׁם הַנְּדִיבִי, וְזֶה
יִהְיֶה בְּמִצְוֵה דְאוֹרֵיתָא, אֲבָל בְּמִצְוֵה דְרַבְנָן אֵין צָרִיךְ פְּנֵהָ⁽¹⁴⁾. וְלִפִּי זֶה, כֹּל
הַבְּרִיּוֹת שֶׁהֵם גְּסִיפֵן דְרַבְנָן, לְכַד מִקְרַת־מִשְׁוִיּוֹנִי⁽¹⁵⁾, אִם לֹא כֵּן כֵּהֵם לְצֵאת
נָצָא בְּדִישְׁבֵּד. אִף כִּמְהָ מְקוֹמוֹת בְּשִׁלְטוֹן צָרִיךְ מִשְׁמַע שֶׁהוּא חוֹלֵק עַל זֶה⁽¹⁶⁾,
וְכֵן מִבְּאֵר הַגֵּר"א בְּסִימָן חֲפֹט מִשְׁמַע גְּסִיפֵן שְׂאֵין לְחַלֵּק בֵּין מִצְוֵה
דְאוֹרֵיתָא לְמִצְוֵה דְרַבְנָנִי⁽¹⁷⁾. וְדַע, דְּכִתְּבֵהֶם אֲכָרְהֶם לִקְשֹׁן בְּסִימָן חֲפֹט סִיפִי
כִּינָן: (ז) דָּאךְ דִּהְיָשְׁלוֹן צָרִיךְ פֶּסֶק לְחַלְקֵהָ דְּמִצְוֹת צְרוּיֹת פְּנֵהָ, וְאִם יִפְּן
לִבָּא אֶל שְׂאֵל כֵּן כִּפְסֵם רֵאשֻׁנֵּה צָרִיךְ לְחַזֵּר וּלְעֲשׂוֹת הַמְצוּה⁽¹⁸⁾, אֲפִי-עִלְיִי שְׂאֵין
אֵל יָבִיר עוֹד עֲלֵיהֶם, שֶׁלְעָנֶם בִּרְכָה לְחַזֵּר לְחַשׁ לְדַעַת הַנִּשְׂאֻמִּירִים שְׂאֵין
צָרִיךְ פְּנֵהָ, וְעֵין מִבְּאֵר הַלֵּכָה. וְדַע עוֹד, דְּכִתְּבֵהֶם חֲסִי־אֲדָם בְּכָלֵל סֵחַ, דְּמֵה
הַנְּדִיבִיכֵין לֹא לְחַזֵּר וּלְעֲשׂוֹת הַמְצוּה מִינֵה בְּמָקוֹם שֶׁיֵּשׁ לְחַלּוֹת שְׁעִישָׁה
הַנִּשְׂאֻנֵּה לֹא הֵיחָה לְשֵׁם מִצְוֵה, כְּגוֹן בְּתַקִּיעָה שְׁהֵיחָה לְחַתְלָמָד אוּ בְּקִרְיָת
בְּעַם שְׁמִיחָה דָּרָךְ לְמִדּוֹר וּבְדוּמָה, אֲבָל אִם קוֹרֵא קִרְיָת שְׁמַע כְּדָרָךְ שְׂאֵין
יִחְיִין בְּסִדֵּר תַּפְלָח⁽¹⁹⁾, וְכֵן שְׂאֲכָל מִצְוֵה אוּ תִקַּע וְנָטַל לֹלֶבֶת, אֲפִי-עִלְיִי שְׂאֵל פֶּה
נִצָּאת נָצָא, שֶׁחֲדֵי מִשּׁוֹם זֶה עוֹשֶׂה כְּדִי לְצֵאת אֲפִי-עִלְיִי שְׂאֵינוּ מִכְּנֻס⁽²⁰⁾, עַד
כֵּן לִשְׁנוֹן. וְשֶׁלֹּא לִמּוֹד: יִהְיֶה שְׂאֲכָל לִפִּי הַעֲנֵן שְׁעִישָׁה הוּא כְּדִי לְצֵאת,
אֲפִי-עִלְיִי שְׂאֵל פֶּה בְּפִישׁ שְׂאֵל, אֲבָל בְּסִמְטָא בְּדוּדֵי אֵל נָצָא. בְּדִיתָא
בְּחִסְמוֹת סֵחַ דָּרָךְ לִט ע"א דִּיה עוֹבֵר עִי"ט⁽²¹⁾. וְכֵן זֶה לְעֵינֵי הַדְּרִיבֵּד, אֲבָל
הַחֲלָה וְדִאי צָרִיךְ לָזַהֵר לְכֵן קָדָם כֹּל מִצְוֵה לְצֵאת יָדִי חוֹבֶת הַמְצוּה, וְכֵן
הַיִּמְיוֹק כֹּל הַמְּאֻרְגִּים בְּסִפְרֵיהֶם, עֵין חֲסִי־אֲדָם בְּכָלֵל כֹּא וּבְדִרְגֵי-חֲסִיִּים
הַבְּרִיּוֹת קִרְיָת שְׁמַע וּבְמַעֲשֵׂה־דִיב: ד' (י"א) פֶּה לְבוֹ. פְּנֵה זֶה הַמְּאֻרְגֵּה פֶּה
הַנִּיזֵּה הַפְּנֵה הַמְּאֻרְגֵּה בְּסִיפֵי ד', דִּישׁ הוּא הַפְּנֵהָ לְצֵאת יָדִי חוֹבֶת מִצְוֵה, זֶה
הַיִּמְיוֹק לְכָל הַפְּרָשִׁיּוֹת נִפְסוּ שְׁתֵּב הַרְטֻב"א בְּרֵאשִׁי-הַשָּׁנָה וְשִׁיטָה מִקְבָּצָה
בְּבִבְרִיּוֹת⁽²²⁾, מֵה שְׂאֵין פֶּה פְּנֵה זֶה הוּא הַחֲתֻבּוֹן וְלִשּׁוֹם עַל לְבוֹ מֵה שְׁהוּא
יִמְיָה, וְלִקְדֵי הוּא לְעוֹבָבָא רַק בְּפִסְקוֹ רֵאשֻׁנִי⁽²³⁾, שִׁישׁ בּוֹ עֶקֶר קָבֵלֵת עַל מַלְכוּת
הַיָּמִים וְאֶחָדוּתָהּ וְחֲבֵרָה. (ב) וְזֶה אִישׁ אוֹמְרִים שְׂאֵלוֹ פְּנֵהָ לְצֵאת הוּא לְעוֹבָבָא
רַק בְּפִסְקוֹ רֵאשֻׁנִי: (י"ב) אוּ מִגִּיה. (א) וְזֶה שְׂרוֹת הַחֲלִיתָה:

לקיים את המצוה כפי
יאת שמע של ערבית
לה, אם לא כיוון בה

הראשון, וכן כתב למקם
לא ידע ביאור הפסוק
"יבוא" ובש"ת אגרות
והנה המערכת בפירוש
מקבל עליו עול מלכות
ני תפלה עמ' כא-כג)
וא כוונה נוספת מלבד
ביח בספר כתב וחותר
בפסוק הראשון אין
גלוי מלכות שמים [וכן]

לעיל (סי' ה ס"ק ג)
 ר' לכוון רק את פירוש
 ר"א' צריך לכוון 'היה
 גם בכל הברכות].

את הכוונות שנאמרו
(שם) וכן דעת הגרי"ש
ובן בהם שהוא השם

לקמן (סי' סג ס"ק יב) נזכר צריך לחזור ולקרואו מע, כתב לקמן (סי' סו דרך שם, כיון שגם זה א"ס"ד) שיש להפסיק משנ"ב שם (ס"ק לא) בת שמים של הפסוק הפסיק מעט בין 'אחד' הוא בפסוק הראשון.

יר שבושה את המצוה
כתב שהטעם שאמרו
נ' הוא כדי שיתקדש
ותה מפני מצות השם

נדה, כתב בשו"ת שבט
מלא אם כן יכוון ליבו
להברכה, אלא יכוון

שְׁמַע

16 שָׁר בַּמִּילּוּאִים עֲמוּד

(ט) פֿסֿטֿר־מֶשֶׁנֶה : (י) מֶגֶן־אַבְרָהָם : (יא) הַגִּיד : (יב) חֶמֶד :